

Professorens Synspunkt angaaende Spørgsmaalet „Kvindelige Præster“.

Efter at have udtalt, at Spørgsmaalet hos os ikke har vakt nogen større Agitation imod Tanken om kvindelige Præster, hedder det:

„I Sverige derimod har sagen været genstand for livlig debat og man har anført de grunde derimod, som man i en fart kan finde på for at vægre sig mod det det uvante. Men den kvindelige præst er ikke så ny en opfindelse eller så uhørt et fænomen som det ved første blik skulde synes.

Hun er så lidt af en nyhed, at hun snarere var den første, der meldte sig, da menneskeheden skulde forsynes med præster. Enhver, der véd blot det mindste om det gamle Grækenland, har hørt om oraklet i Delfi og om præstinden Pythia, som i templets mørke omhyllet af kvælende dampe fra jordens dyb, bragte orakelsvar på menneskers ængstelige spørgsmål.

Og hun var ikke den eneste. Jo længere vi søger tilbage i religionens dunkle fortid, des oftere støder vi på gudinder og deres præstinder. I en tid og i kulturer, hvor mandens typiske åndelige egenskaber: hans reflexion, hans viden, hans overblik ikke endnu har udviklet sig til at få selvstændig betydning, kunde kvinden let kappes med ham, ja overtræffe ham i udøvelsen af de præstelige funktioner. Hendes ævne til at skue og ane, den instinktive begripen, som man kalder intuition, — alt dette, som man i vore dage betegner som „det underbevidste“, har givet hende rang og indflydelse som præstinde; thi i disse sjælstilstande består jo for en stor del det religiøse liv. Blot at dette underbevidste ku altfor ofte blev til det ubevidste og at den lidenskabelige henrykkelse endnu oftere blev mere kvindelig end guddommelig.

Dette var vrangsidens, og den var ofte hæslig nok. Hvor præstinderne bliver tempelskøge og profetinderne rasende mænader, har det kvindelige præsteskab mistet sin ret og taber hurtigt sin indflydelse. Da apostlen Paulus udstedte sit forbud, som alle kender men som i reglen misforstås, at „kvinden skal tie i forsamlingen“, så var det mod denne hedenske profeteren, han rettede sin protest. Mod kvindelig prædiken således som vi forstår ordet — har det næppe været rettet, af den simple grund, at prædiken ikke spillede nogen rolle i den apostoliske tids gudstjeneste. Derimod var

det almindelig skik at menighedens medlemmer — ligesom nutildags i Frelsens hær stod op og vidnede, ofte i en tilstand af extase, i „tungetale“ og profeti. Her var et punkt, hvor de kvindelige anlæg kunde blive fattige, hvor hysteri og fanatisme kunde komme til udbrud, og hvor fremfor alt det gamle hedenske uvæsen *via* kvinden kunde få indpas i den nye gudsdyrkelse. Det var derfor apostlen lagde mundkurv på hende.

Kristendommen havde anden brug for kvinden og anden gavn af hende. Kristus selv står i evangeliet omgivet af kvinder som ingen anden af oldtidens vismænd. De forstod ham bedre; de er de sidste ved hans kors, de første ved hans opstandelse. Også i apostelgerningen ser vi kvinderne virksomme, „veltalende i tavshed“ som det ofte på den tid sagdes om dem. Hvorledes skulde en kærlighedens religion kunne sejre uden kvinder?

Den plads, hun fortjener i den kristne kirke, fik kvinden dog først i middelalderen. Det var, da nonneklostrene oprettedes, og da en hær af stærke, troende kvinder drog med i kampen for Guds rige. „Ja nonner“ siger man, „det var bøn og længsler og fattigpleje og sygepleje!“ Men også ordets magt fandtes hos middelalderens nonner; hvor klart de kirkelige idealer har stået for disse, ja hvilket samfundsliv de har kunnet sætte på fode, derom er den svenske Birgitta det største vidnesbyrd. Og hun var ikke den eneste, som løftede fanen og drog i kamp for kirkens renhed mod dens urene mænd. Hun har haft sine søstre i Tyskland, i Spanien og Italien, fra Hildegard af Bingen til Katharina af Siena. Og hvem vil nægte disse mægtige nonner navn af forkyndere? Er kristendommens forkyndelse nødvendigvis indskrænket til en prædikestol i en kirke, og skal den nødvendigvis just vare tre kvarter? Det er snarere disse kvinder, som i deres skrifter — oprindelige og personlige som de var — har skabt en forkyndelsestype, som mændene senere optog, og som gennem mandlige mystikere som Suro og Tauler har forplantet sig til selve Luther.“ (Fortsættes.)

Feriebørn.

Mange Børn i København venter med Længsel paa, at Landboerne vil

Julie Laurberg & Gad

Kgl. Hottografer

Kongens Nytorv 13

tage dem i Ferien for at komme ud i Sol og fri Luft og al det dejlige, som store Broder eller Søster har oplevet sidste Aar som Feriebørn. Aldrig har saa mange Børn henvendt sig til mig som i Aar.

En lille Pige paa 13 Aar skrev til mig: vi er Husvilde og bor hos Bedstemor. 9 Mennesker i en 2 Værelsers Lejlighed; Bolignøden gaar ud over Børnene og Mødrene. Ferien begynder 1. Juli, og Børnene faar Ernæringskort med. Jeg sender kun pæne, rene Børn. Gode Landboere, send mig Indbydelse til et Barn, stor eller lille.

Ærbødigst

Ulrikke Mathiesen,

Ndr. Frihavnsg. 84, 3. S., København.

Til
Formanden for den danske Afdeling af Kommissionen for det nordiske social-politiske Samarbejde, Herr Departementschef S. A. H. Vedel.

Under Henvisning til og i Overensstemmelse med Skrivelse af 23. April 1919 fra Dansk Kvindesamfund tillader undertegnede Nordisk Kvindesagsnævn i Danmark sig at udtale sin Beklagelse af og Forbavelse over, at ingen Kvinde har faaet Sæde i Kommissionen for det nordiske social-politiske Samarbejde, skønt denne bl. a. agter at sysselsætte sig med flere Spørgsmaal, som er af den allerstørste Interesse for Kvinderne, nemlig: Beskyttelse af Kvinder, Børn og unge Mennesker.

Vi tillader os derfor ærbødigst at anmode om, at Kvinder snarest maa blive optaget som Medlemmer af Kommissionen, idet vi dog allerede nu i al Korthed ønsker at fremføre nogle af vore Synspunkter og Ønsker, der i det væsentlige stemmer overens med et til H. M. Kong Gustaf af Sverige den 15. Marts 1919